

ŽAL - MIKY KLOBOUK

AMI
JAK MYŠLENKY V POUŠTI, DO KARAVANY SE ŘADÍ,
AMI
JAK VLHKÝ PLÁŠŤ NEHŘEJÍ, JEN ZTEŘELE CHLADÍ,
DMI AMI
SMUTEK SE KLUBE, ZE SKOŘÁPKY STARÝCH ČASŮ,
AMI E
OSLOVUJE MNE, NA TISÍC SMUTNÝCH HLASŮ.
DMI AMI
JAK CHROMÝ STAŘEC, SÁM SI PŘIPADÁM,
E AMI
TAKOVOU BOLEST V SOBĚ, VE CHVÍLÍCH ŽALU MÁM.

POHŘEBNÍ VĚNCE, PO KATAFALKU LEZOU,
KAM VŠICHNI LIDÉ MIZÍ, ACH PANE BOŽE KDE JSOU?
KAM PODĚLI SE, TY PŘECE VŠECHNO ZNÁŠ A VÍŠ,
TAK ČEKÁM, ASI MI SOTVA ODPOVÍŠ.
HAVRANÍ KŘÍDLA, PESTRÉ BARVY NEPŘINESOU,
TEČOU SLZY ŽALU, A SMRT STARÁ, SE KOLEM COURÁ S KOSOU.

PROČ OBLEK SMUTKU, SI ČASTO ŽIVOT OBLÉKÁ,
A DOBRÉ MIZÍ, JAK CHLADNÁ VODA S ŘEKOU ODTÉKÁ.
BOLEST JE KÁMEN, TEN VODA TĚŽKO ODVALÍ,
DRŽÍ, NIC NEURVE HO OD SKÁLY.
S TÍM STRAŠNÝM ŽALEM, NENAUČÍŠ MNE ŽÍT,
TAK ODPUSŤ MI BOŽE, ŽE K TOBĚ MUSÍM KLÍT.

PEVNĚ SE